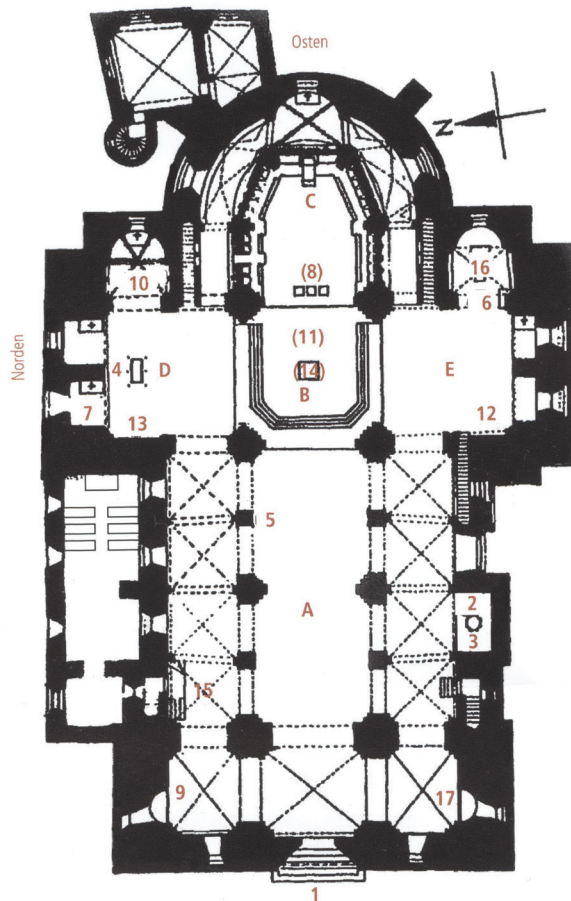

roku. Na dole Narodzenie Pańskie, na poziomie pierwszym, w jednym obrazie przedstawiona jest śmierć i zmartwychwstanie, natomiast w części górnej pokazany jest Chrystus, który przyjdzie na końcu czasu. W północnej części nawy poprzecznej (10) znajduje się kaplica Najświętszej Maryi Panny. Figura, która jest tam umieszczona pochodzi z okresu baroku (1750). Naprzeciwko znajduje się malowidło z szesnastego wieku, odnowione w wieku siedemnastym. Fresk przedstawia Drzewo Jessego (13), artystyczne wyobrażenie drzewa genealogicznego Chrystusa. Ze spoczywającego na ziemi Jessego (ojciec króla Dawida) wyrasta łodyga, pień drzewa o gałęziach zakończonych wizerunkami królów żydowskich i innych przodków Chrystusa. Na wierzchołku umieszczono Maryję z Dzieciątkiem. W dolnej części przedstawiono „Święty Ród”, rodzinę Jezusa z apostołami.

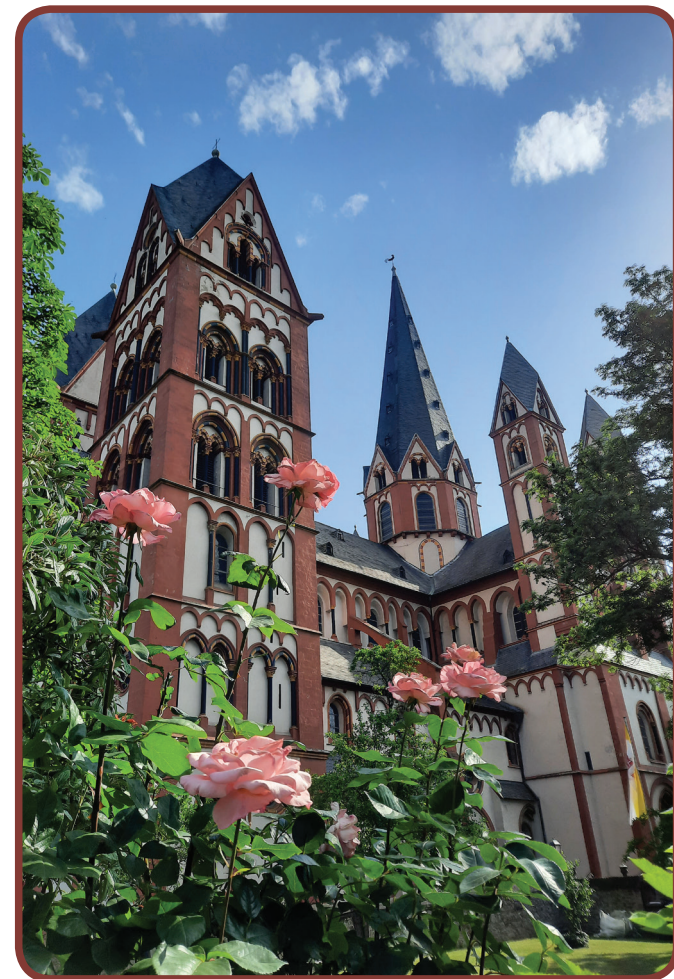

W północnej części katedry (nawa boczna) znajduje się płyta nagrobna grafa Konrada Kurzbolda, która pochodzi z osiemnastego wieku (4). Jest wsparta na figurach nośnych, które są datowane na szesnasty wiek. Graf Konrad Kurzbold jest przedstawiony jako młodzieniec. Chciano w ten sposób wyrazić „wieczną młodość” grafa żyjącego w wieczności. W południowej części nawy poprzecznej (E) znajduje się kaplica chrzcielna z Janem Chrzcicielem. Na środku tej części nawy stała zawsze chrzcielnica. Na dole widać dwa freski interpretujące chrzest. Jezus wisi na krzyżu, który przypomina drzewo życia. Naprzeciwko znajduje się fresk, na którym przedstawiony jest okazały Samson przy dużym drzewie, niemieckim dębie (12). Prawdopodobnie chciano przedstawić drzewo raj, które przyniosło

śmierć w opozycji do drzewa krzyża, które przyniosło życie. Chrzcielnica, która pochodzi z czasów budowy katedry jest wykonana z piaskowca (2). Ozdobiona została licznymi figurkami. Z przodu można rozpoznać chrzest Jezusa w Jordanie. Na dole widać dwa alegoryczne przedstawienia: jedna para walczy ze sobą, druga się całuje. Może to oznaczać życiowe zadania chrześcijanina, od wzajemnej wrogości ku miłującemu przebywaniu ze sobą. Od 1965 roku chrzcielnica znajduje się w kaplicy św. Erazma.

Büro für Domführungen
 Domplatz 4, 65549 Limburg, Tel. 06431/295 793
www.dom.bistumlimburg.de
 e-mail: domfuehrungen@bistumlimburg.de

Katedra w Limburgu

Historia budowy katedry:

W 910 roku graf Konrad Kurzbold założył na terenie swojego zamku warownego kolegiatę dla kanoników. Zbudował również trzynawową bazylikę ku czci świętego Jerzego. Około roku 1180 (1190) zamożni mieszczaństwo i kupcy, rozpoczęli wraz z kanonikami budowę (w tym samym miejscu) nowego i większego kościoła. Dzisiejsza katedra została poświęcona w 1235 roku.

Styl budowlany:

Kościół pochodzi z okresu późnego nadreńskiego stylu romańskiego, z wyraźnym wpływem gotyku. Romański styl reprezentuje szkielet kościoła, masywne filary podtrzymujące sklepienie oraz horyzontalny podział pięter. Natomiast gotyckie elementy to podkolumny stojące przed głównymi filarami. Wpływ późnoromański jest ukazany w przedsionkach i średnich łukach, które znajdują się na galeriach.

Pomysł budowy:

Styl gotycki kościoła miał przybliżyć niebo. Zdanie z Apokalipsy św. Jana „I ujrzałem Miasto Święte Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przystrojone jak oblubienica zdobna w klejnoty dla swego męża (...). Zbudowane na dwunastu kamieniach Apostołów Baranka” (po. Ap 21, 1 – 3) można odnieść do katedry. Przyglądając się świątyni z okolicznych pagórków ma się wrażenie, jakby kościół ze swoimi siedmioma wieżami zstępował z nieba. Ze strojem oblubienicy kojarzą się barwy zewnętrznej fasady. Można sobie wyobrazić, że siedzą Państwo na głównej ulicy Niebiańskiego Miasta, wzdłuż fasad i arkad zachwycającej średniowiecznej budowli i spoglądają wprost do niebiańskich mieszkań. Wrażenie takie może się również zrodzić poprzez możliwość obejścia kościoła na piętrach, na wysokości okien od strony zewnętrznej. To Niebiańskie Miasto jest zamieszkane. Na polach łukowych galerii widzą Państwo półfigury apostołów, dalej proroków, prorokiń i świętych przodków naszej wiary. W centralnym miejscu, nad sklepieniem krzyżowym widać siedzącego na tronie Chrystusa, który jest sędzią nad światem, otoczonym przez potomków kościoła: świętego Jerzego i Mikołaja. Freski na sklepieniu przedstawiają kosmos z dwiema

żeńskimi figurami Aqua i Terra (symbolizującymi wodę i ziemię) oraz świat roślin. W części przedniej przedstawiony jest raj z Michałem Archaniołem, który symbolizuje zamknięcie raju. Widoczny jest także Archanioł Gabriel, który z kolei jest symbolem ponownie otwartych bram raju.

Historia katedry:

Katedra nigdy nie uległa całkowitemu zniszczeniu. Wielokrotnie była przemalowywana i restaurowana. Podczas ostatnich zabiegów restauratorskich pozostawiono kolory w pierwotnym stanie (choć nie tak nasycone, jak przed 800 laty). W dziewiętnastym wieku nie wyobrażano sobie, że w średniowieczu używano tak kolorowych i intensywnych pigmentów. W tym okresie była modna fasada katedry, dlatego usunięto tynk. Dopiero przy ostatnich pracach nad elewacją (1970–1973) otynkowano świątynię ponownie i przywrócono jej wygląd zbliżony do pierwotnego stanu z okresu średniowiecza. W 1803 roku zlikwidowano kolegiatę kanonicką, zabudowania wyburzono. W północnej części katedry (5) dawnej Valentinskapelle, znajduje się obecnie kaplica, w której przechowywany jest Najświętszy Sakrament. Witraż okrągły został oszklony w roku 1882. W środkowej części przedstawia św. Jerzego na koniu, który zabija smoka. Dookoła znajdują się herby ówczesnych dostojników, dobroczyńców kościelnych (duchownych) i świeckich. Po prawej stronie widać herb pierwszego biskupa limburskiego. W 1827 roku powstała diecezja limburska. Dwaj pierwsi biskupi diecezjalni pośmiertnie zostali złożeni w środkowym korytarzu, pozostali natomiast w krypcie grobowej, w południowej części nawy poprzecznej (16). Organy pochodzą z 1978 roku i posiadają 60 registrów oraz 4306 piszczałek. W absydzie można zobaczyć najnowszy witraż, który pochodzi z 1993